

Bogár László: Egymásra fogott magyarok

2014 október 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs

értékelve

Mérték

A minap a II. János Pál pápáról elnevezett téren át vezetett az utam. Közismert, hogy a tér neve egészen a legutóbbi időkig más volt.

A köztársaságról neveztek el, bár a magyarságnak ez a kifejezés sokáig nem volt túl jó ómen, hisz mind az 1918-as, mint az 1946-os „köztársaságok” kikiáltását követően a magyar történelem legpusztítóbb diktatúrái jöttek létre. Ezzel együtt, és a teljes elismerés hangján azt is megkockáztatnám, hogy bármilyen tiszteletre méltó is II. János Pál pápa emléke, ennek a térnek a neve egyszerően nem tud megváltozni a nemzet emlékezetében. Leginkább azért nem, mert az 1956-ban itt lejátszódó dráma ezt teljességgel lehetetlenné teszi.

De még mielőtt az október huszonharmadikai megemlékezés okán erről a drámáról és történelmi háttéréről szót ejtenék, szeretném megosztani az olvasókkal azt az élményt, érzést, amit annak a jól, túlságosan is jól ismert, a téren fekvő épületnek a megpillantása okozott. (Főleg a fiatalabbaknak írom: a történelem süllyesztőjében eltűnt Magyar Dolgozók Pártja budapesti pártbizottságának egykori székházára gondolok, amely 1956-ban az egyik legsúlyosabb, rengeteg halálos áldozattal járó összecsapás színtere volt.)

Nos, az említett épület ma teljesen elhagyatott, tökéletesen lepusztult, falai koszosak és kopottak, ablakai bedeszkázva, a valaha létező kapuzat beugróiban hajléktalanok mocskos, elhanyagolt odúi láthatók.

Lehangoló látványt nyújt. Amikor a téren áthaladtam, és ezt a megrázó látványt átéltem, arra gondoltam, hogy akik az egyik és másik akkori „oldalról” még életben vannak, vajon mit éreznek ezt látván. Vajon amiért az életüket is kockára téve küzdöttek, szóval az a bizonyos „szebb jövő”, amit a harcuk tétjének tekintettek, az ez volt-e, amit én láttam? Talán nem tévedek nagyot, ha azt mondom, aligha.

Ha bármelyikük előre ismerte volna ezt a bizonyos „szebb jövőt”, azt a napjainkban sokakat szorongató nyomorúságot, amit ez a lepusztult pártszékház oly szívbe markolóan jelenít meg, aligha tette volna kockára az életét.

Azt hiszem, hogy a ma itt élő felnőttnemzedékek számára módfelett tanulságos volna megtudni, vajon mit éreztek akkor, és milyennek gondolták az „esemény” után közel hatvan évvel bekövetkező „szebb jövőt”. Mert tény, hogy

az ember csak akkor képes az életét is kockáztatni valamiért, ha abszolút biztos benne, hogy igaz ügyért harcol, és áldozatvállalása egyszer majd méltóbb emberi életet jelent a jövő számára.

Mit takar ez a szebb jövő? Valóban e lepusztult épületet ellep?, vizelett?l b?zl?, nyomorult emberroncok lennének e szebb jövő megjelenít?i? Aligha tévedünk nagyot, ha azt mondjuk, hogy akik ma életben vannak az „ostromlók” és a „várvéd?k” közül, egyformán szegényt, kiábrándulást és mélységes csalódottságot élnek át, ha megpillantják a tér mostani állapotát.

Esetleg talán éreznek valami keser?séget is, talán arra gondolnak, hogy mindkét „oldalt” csúnyán megvezették? Talán néhányan arra gondolnak, hogy a „szocializmus” jelszavai mögött egy pusztító világer? helyi kollaboránsainak cinikus számítása állt csupán, amely egyszer?en csak „pufferként”, ütköz?ként használta a „várvéd?ket”? S ha eddig eljutottak, talán már azt is belátják, hogy a forradalom „szabadságot, demokráciát” követel? jelszavaival küzd? „ostromlók” mögött e pusztító világer? egy másik helyi kollaboráns csoportjának cinikus számítása húzódott meg, akik szintén „pufferként” használták az ostromlókat is?

Gérecz Attila forradalmár mártír költ?nket a váci fegyházból megszökött rabként egy rend?r elfoghatta volna, de végül futni engedte. Halhatatlan versében így örökítette meg ezt a pillanatot: „Álltunk szótalan én meg a rend?r: / egymásra fogott magyarok.”

Vajon most, közel hatvan évvel az iszonyú dráma után fel merjük-e tenni a mindmáig legf?bb tabukérdést, miszerint lehet, hogy éppen ez a „nem létező”, pusztító világer? lett volna már 1956-ban is a közös ellenfél?

S menjünk tovább. Hogy esetleg nem éppen ez a hatalom az, amely gátlástalan cinizmussal azért kényszerít történelmünk során újra és újra egymásra fogott magyarként minket, hogy az egész nemzetet kifosztó tevékenysége a lehető legzavartalanabb és f?ként „olcsó” legyen? (Hisz a leginkább „energiatakarékos” megoldás az, ha a végzetesen megosztott nemzet saját magát fosztja ki és számolja fel.)

Lehetséges, hogy már Dózsa parasztjainak elkeseredett brutalitása, de a dühödten bosszúért liheg? urak megtorlása is ugyanebbe az önpusztító örvénylésbe igyekezett lökni a nemzetet?

Juhász Ferenc írta err?l a Tékozló ország cím? megrendít? eposzában: „ld?kbe-látó szemetek nem volt, de kezetek, hogy a hazát a sírba taszítsa.”

Vajon a Köztársaság tér egykori ostromlóinak és várvéd?inek – a jelek szerint – „(szebb) jövőbe látni” nem képes szemei minnek látták akkor, és f?ként minnek látják ma az akkori „várból” lett b?zös, mocskos, lepusztuló épületet? És f?ként mit gondol minderr?l a ma számára?

A kerület polgármestere nemhogy 1956-ot nem élte át, de még 1990-ben is kisgyerek volt. Talán lehetne szép történelmi szimbolikája annak, hogy a „tiszták” nemzedékének képvisel?jeként éppen ? tenné nemzeti emlékhellyé ezt az épületet, okulásul, hogy soha többé ne pusztíthassa önmagát az egymásra fogott magyar. Mert aki nem tanul a saját történelméből?, azzal újra és újra lejátszódnak ugyanazok a súlyos tragédiák.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláizról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
